

2010. júl.1. csütörtök – Tihamér

Ézsaiás 48,17: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.

Egy prédikációban hallottam egyszer, és megjegyeztem ezt a kifejezést, hogy taníthatatlan tanítványok. A 12 sem volt mindig tanítható, noha Jézussal együtt voltak mintegy három évig, többször kiderül az igéből, hogy nem figyeltek eléggé Jézus tanításaira. Örökös nehézségünk ez, szinte mindig úgy hallgatjuk a felénk érkező szavakat, hogy sok minden eldőlt már bennünk, és megvannak az elképzeléseink, amiket nehezen változtatunk. Ezért nem figyelünk eléggé arra sem, amit Isten üzen nekünk. Nagyon sok embertől hallottam már, hogy nincs szüksége templomba menni, de a Bibliát sem olvassa, hiszen az világos, hogy mit is akar Isten, Ő eléggé, vagy sokszor másoknál jobban tudja, hogyan kell élni, mi az Isten akarata. Sajnos, legtöbbször ez annyiból áll, hogy ne tégy rosszat senkivel, s akkor minden rendben van, még az Isten előtt is. Nem szeretjük, ha tanítanak, főként nem szeretjük, ha bárki változást szorgalmaz életünkben. Születésünk óta alig változunk ilyen szempontból, már a kicsi gyermek akaratos, tudja, melyik játék kell neki, melyik ételt hajlandó lenyelni, kisiskolás korától mindenki rosszat akar neki, hiszen nem engedik, hogy azt tegye, ami jó, azaz naphosszat játsszon, tévézzen, esetleg a sárban hemperegjen. A fiatal nem értik sem szülei, sem oktatói, gátolják boldogságában, a felnőtt már megtanul magába zárni sok zúgolódást, de az neki is egyértelmű, hogy senki nem akarja az ő javát, ezért neki kell ezt kiügyeskedni, és minél kevesebb emberre figyelni. Nyilván, jókora túlzásokkal, de ez a mindenkori ne taníts engem magatartás jelen van az ember életében. És ez érvényes, sőt, sok esetben elsősorban érvényes Isten akaratára, tanítására. Azok szokták lehangosabban hirdetni, hogy Isten őket korlátozza, a világ szép és jó élvezeteitől el akarja tiltani, komor ábrázatú, semminek sem örvendező, lehajtott fejjel járó, unalmas életű embereket akar formálni belőlük, akik nem olvasták a Bibliát, és nem ismerik Istent. Nekünk, akik Isten kegyelméből gyermekei vagyunk, nekünk az egyik legcsodálatosabb ajándék, és óriási lehetőség, hogy a mi Istenünk tanít minket, vezeti életünket, áldása és gondviselése kíséri életünk minden napján. Uram, szeretnék ma is mindennek előtt és mindennek felett Rád figyelni, és azon az úton járni, azaz úgy élni, és azt cselekedni, ami akaratod szerint való. Segíts ebben, Istenem.

2010. júl.2. péntek – Ottó

Jeremiás 2,19: Tudd meg, és lásd meg: milyen gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad Istenedet, az URat, és hogy nem félsz engem!

Izrael életében a változás azzal kezdődött, hogy a nép elfogadta a próféták által hirdetett isteni üzenetet, mely arról szólt, hogy a bajok oka az, hogy Isten elhagyták, a megoldás pedig azzal kezdődhet, hogy visszatérnek Istenhez. A tékozló fiú élete is akkor változik meg, amikor felismeri, hogy nincs a helyén, otthon a szolgáknak is jobb dolguk van, mint neki az idegenben, és elhatározza, hogy hazamegy. Ez a felismerés és ez az elhatározás az, amit így szoktak hirdetni az igehirdetők, Jézust idézve, hogy térjete meg. Sokszor azonban ezt úgy értik mai megtérést sürgető prédikátorok, hogy embereld meg magad, szedd össze magad és kezd el keresni Istent, mert Istenre van szükséged. Valóban, minden embernek Istenre van szüksége, de az, hogy emberi erőfeszítéssel sikerülne a megtérés, a nagyon kérdéses. Épp ez a nagy probléma, amivel szembe találjuk magunkat, hogy szeretnénk, ha sokan fordulnának Isten felé, változna meg az életük, főleg családtagjaink és szeretteink életében nagyon vágyunk arra, hogy hitben éljenek, és sokszor minden próbálkozásunk, hogy őket meggyőzzük, fenyegetés vagy meggyőzés, mind hiábavaló. Igen, mert az ember önmagától

nem képes felismerni elesett állapotát, önmagától nem tud megtérni. Önmagában az ember mindig meg van elégedve életével, tetteivel, magatartásával, nem tartja szükségesnek nagy változások eszközölését. Nem ismeri fel bűneit, és nem akar megtérni ezekből Isten világossága nélkül. Isten pedig ezekre rámutat, felszólít, mint a mai igében, amikor ezt mondja, hogy tudd meg. Istennek adj igazat, és változhat életed. Isten szavát tartsd fontosabbnak saját véleményednél, és elindulhatsz a megtérés felé, a megújulás felé. Fedezd fel, hogy a bajok oka nem kisebb-nagyobb tévedésekben van, hanem abban, hogy Isten nélkül próbáltál élni, s ennek nincsenek lelki áldásai, sem lelki eredményei. Gonosz és keserves dolog, ahogyan éltél, de most Isten nem azért mondja ezt el neked, hogy éppen bosszantsan, hanem azért, mert ebből az állapotból az Ő hatalma és kegyelme által ki lehet kerülni. Új életet lehet kezdeni, de az új élet nem azzal kezdődik, hogy fátylat mindenre, légy „happy”, Jézus szeret, hanem azzal kezdődik, hogy annyira szeret, hogy elmondja hol vagy, milyen állapotban Isten előtt, és innen mutatja aztán a kifelé vezető utat, a szabadulást, az új életet. Köszönöm, Uram, hogy az én életemben is rámutattál bűneimre, és megszabadítottál ezektől. Többé nem szeretnék elhagyni, hanem istenfélelemmel szeretnék mindig Neked engedelmessé válni.

2010. júl.3. szombat – Kornél

János 15,4: Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.

Olyan evidenciákat mond néha az Írás, hogy semmilyen magyarázatra nem szorulnak, nem kell hozzá bizonyítás, olyan, mint a matematikában az axióma, amit nem kell bizonyítani, mindenki mégis igaznak tartja, alapigazságnak. Ezért is egyszerűen érthetetlen, hogy sokan, noha tudják és igaznak is tartják ezeket az alaptételeket, életvitelükben nem számolnak ezekkel. Egyszer egy fiatalember mondta, teljesen józan állapotban, hogy ma délután találkozom valakivel, jól leiszom magam, aztán holnap rettenetesen fog fájni a fejem. Még azt is hozzátette, hogy tudom, ez nem jó, de nem tudok ellenállni, ez már így lesz. Nem találtam szavakat jó hosszú másodpercekig a döbbenettől. És mai napig nem értem ezt a magatartást. Jézus ebben az igében is egy ilyen evidenciát fogalmaz meg: ha vele élő közösségünk van, ha szorosán kapcsolódik hozzá az életünk, valahogy olyan szerves közösségben, mint a szőlőtő és a vessző, akkor lehetnek eredmények. Aki Vele él, annak az életében áldást fog hozni ez a közösség, ott lesz növekedés, virágzás, és lesznek eredmények, Isten Neve magasztaltatik és az emberekre is olyan úgynevezett gyümölcsök lesznek, mint amilyeneket a Galatához írt levélben fogalmaz meg Pál apostol. Ha nincs Jézussal kapcsolatunk, akkor nincsenek meg ezek a gyümölcsök. Ő az Élet, belőle származik mindaz, ami a Lélek gyümölcse, Ő táplálja, erősíti lelki életünket, minden tőle és általa érkezik hozzánk. Nélküle ezernyi példával lehet igazolni és e világban látni, van erőlködés, vannak részleges és ideiglenes eredmények, de ezek nem a Lélek gyümölcsei. Nem tartós, nem önzetlen, nem érződik körülötte a mennyei légkör. Minden hívő keresztyénnek élete minden napján és percében az Úr Krisztussal való élő közösségre van szüksége. Nincs leszakadás a tőről, mert az végzetes. És a mi URunk erre hív, szólít minket, nem csak lehetséges ez az élő közösség, hanem Jézus ezt felkínálja, erre hív minket, hogy maradjunk Benne, és Ő lakozzon ott az életünkben. Uram, Jézus, emlékeztess minden nap erre engem, gyarló embert, aki sokszor önerővel igyekszem dolgokat megvalósítani, hogy Te velem, sőt bennem vagy Lelked által, és az én első feladatomban Vele és Benned maradni, ebből származik az áldásos keresztyénség.

2010. júl.4. vasárnap – Ulrik

Jeremiás 16,19: Ó, URam, én erőm és mentsváram, menedékem a nyomorúság idején!

A fogságban, nyomorúságban élő nép Isten üzenetét hallja, amint a próféta által az Úr maga ígéri, hogy lejárnak majd a szenvedés napjai, és új áldások ideje köszönt majd a népre. A most még kesergő nép hittel fogadja Isten üzenetét, vallást tesz Istenben való bizalmáról, az Ő üzenetének elfogadásáról, az afelett való reménységről. Mindaddig, amíg bekövetkezik Isten ígérete, ugyancsak Istenhez menekül a nép, Tőle kér erőt és kitartást, Nála, azaz a Vele való közösségben lehet átvészelni a nyomorúság hátralevő idejét, úgy, hogy közben mindig előre és felfele tekintenek. Előre, a megígért eseményekre és áldásokra, hogy megmaradjon a reménység, éber legyen a várakozás, kitartás legyen a mindennapokban. És felfele, mert onnan származik az erő, az áldás, a jövő. Minden korban időszerű ez a példa, és szükséges megtanulni ezt a magatartást. Minden időben, és kivétel nélkül minden embernek erre van szüksége, akkor is, ha pillanatnyilag nem a nagy nyomorúság jellemzi az életét. A leggazdagabb, legnagyobb egészségben élő és fizikai erőnek örvendő ember is felismerheti, hogy Istennél van az erő, az, amit az apostol, ki emberileg a leggyengébbek és a nincstelének közé tartozott, mégis megtapasztalt, és azt mondta, hogy mindenre van erőm a Krisztusban. És nekünk, akik bízunk az Úrban, ugyancsak szükségünk van ezekben a zavaros és egyre reménytelenebb, jövőkép nélküli időkben arra, hogy megvalljuk és önmagunkat is emlékeztessük arra, hogy az erő Istennél van, Ő a legbiztonságosabb mentsvár, minden nehézség idején Ő szilárd menedék. A zoltárossal mondom ma önmagamnak, én lelkem, miért csüggedsz el, bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, az Ő szabadításáért.

2010. júl.5. hétfő – Emese

Ezékiel 36,11: Több jót teszek veletek, mint azelőtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR.

A Szentírásban sok ígéretet olvashatunk, ezek mindig drága értékei voltak az istenfélőknek. Nagyon sokszor ezek az ígérek adtak erőt terhek és nehézségek elhordozására, ezekre figyelve tudtak megmaradni és reménykedni a választottak a harcok és megpróbáltatások idején. Sok olyan ígéret olvasható a Bibliában, melyek feltételes módban fogalmazódtak meg. Ha a választott nép, vagy az istenfélő ember elhagy valamilyen helytelen utat, gyakorlatot, ha elkezd keresni Istent, ha eldől a szívében, hogy az Úr szavának fog engedelmeskedni, akkor Isten áldást, gondviselést, segítséget ígér több helyen is az Írásokban. Ez a feltételes mód nem azért van, mert Isten kikötésekkel akarja nehezíteni az áldások elfogadását, hanem azért, hogy változzon meg az egyén vagy a nép életmódja, hagyják el a bűnöket, legyenek alkalmasak az áldás befogadására. Sok olyan ígéret is van az Írásban, ahol nincs feltétel, vagy nem a feltétel az első, hanem Isten az Ő ajándékait ígéri, majd pedig azok megérkezése után elmondja, hogy milyen hatásuk lesz, milyen változást, áldást hoznak az istenfélők életére. Ezékiel által is azt üzeni az Úr az Ő népének, hogy sok jóban fogja őket részesíteni. Ezáltal az Ő népe megértheti, kicsoda Isten és mennyire szereti az Ő népét. Nyilván nem volt egyszerű elfogadni a jövő áldásairól szóló ígéretet, amikor emberileg erre nem volt remény, sem lehetőség. Ma is egyre kilátástalanabbak földi körülményeink. És sajnos sokszor csak ezeknek a jóra fordulását várjuk, szeretnénk és kérjük Istentől. Amikor az Úr azt ígéri, hogy jót tesz velünk, akkor mi azt is el kell fogadjuk, hogy Ő, aki teremtett minket, azt is tudja, hogy mi az igazán jó számunkra, és ezt munkálja életünkben. Nem földi javakat akar Isten halmozni az életünkben, hanem azt, ami igazán jelentős, ami egész lényünket érinti. Lehet ez a mindennapi kenyér is, de bizonyára Ő lelkiükben is meg akar gazdagítani. Fedezzük fel földi és lelki áldásait az Úrnak az életünkben, és dicsérjük mindenért szent Nevét.

2010. júl.6. kedd – Csaba

Jeremiás 3,23: Bizony, csak Istenünk, az ÚR szabadítja meg Izráelt.

A bizony a mondat elején azt üzeni, hogy egy teljes meggyőződéssel elmondott bizonyágtételről van szó. Olyasmiről lehet ilyen meggyőződéssel beszélni, amit az ember már megtapasztalt, s ezért nincs semmi kétsége állításának valóságáról. A csak pedig azt mondja el, hogy elméletileg lehetnek, vagy talán voltak is más opciók, a választott nép nem is ritkán kipróbálta ezeket a lehetőségeket, és mindannyiszor megbánta, hogy nem az egyedül igaz Istentől kérte és várta a szabadulást. Értelmetlen volt mellékutakat bejárni, idegen istenek segítségével bízni, hiábavaló és nem valódi módszerektől megszabadulást várni. Pedig Isten erre is előre és ismételten figyelmeztette az övéit, amikor áldásáról és gondviseléséről beszélt népének, akkor azt is elmondta, hogy ha Tőle elfordulnak és más valamiben vagy valakiben bíznak, mi fog történni. Azt mondják, hogy az okos a más kárán tanul, Izráel sokszor nem tanult még saját történelmének keserű szakaszaiból sem. Amikor viszont, mert Istennek legyen hála, ilyen időszakok és események is voltak, Izráel Istentől kérte és várta a szabadítást, akkor megtapasztalta az Úr hatalmát és szeretetét. Egy-egy csodálatos szabadulás után pedig felhangzik a köszönet, sokszor ezt énekben vagy dicsőítő imában fogalmazzák meg. Egy ilyen rövid, de tartalmas és hitvallás értékű hála hangzik el itt: bizony, csak Isten ad szabadulást. Elmondhatjuk mi is ezt, hogy Isten és csak Isten ad szabadulást. Jó lenne, ha nem mellékutakat bejárva, sok keserűséget és kudarcot átélve jutnánk el erre a felismerésre, hanem hitünk alapján, meggyőződésből, majd pedig sok áldott tapasztalat birtokában hálaadással szívünkben tennénk róla bizonyágot, hogy csak az Úr, a mi Istenünk ad szabadulást. Mindenből. Áldott legyen az Ő Neve.

2010. júl.7. szerda – Apollónia

2.Péter 1,10-11: Igyekeztek még jobban megerősíteni elhívásokatokat és kiválasztásokatokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha. És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.

Sokszor összekeverjük a dolgokat. Ott vagyunk ingadozók, ahol határozottaknak kellene lennünk, máskor határozottan képviselünk egy álláspontot, noha árnyaltabban is fogalmazhatnánk. Jézus azt tanította, hogy az igenünk legyen igen, a nem pedig nem, ebből mi néha azt is következtetjük, hogy minden egyértelmű, egyszínű, jó vagy rossz, nincsenek árnyalatok. Nem mondjuk ki talán, de az üdvösség kérdésében is a két véglet az, amit hamarabb el tudunk fogadni, mint egy átfogó megoldást. Legtöbbször azzal az általánosan elfogadott hamis képpel élnek, hogy az ember üdvözíti magát. No, nem így mondják, hanem szépen csomagolva, a jó Isten szeret minket, és a mennyet készítette el azoknak, akik jók, nem tesznek semmi rettenetést, nem bántják a jó Istent, sem embertársaikat, nem hágják át a tízparancsolatot, és így tovább. Ez mind az ember teljesítménye, ezért is az így gondolkodók nagy többsége nem is bízik az örök életben, hiszen a követelményeket nem tudja teljesíteni. A másik, kisebb csoport mindent Istenre hagy, talán egyesek még hittel is. Isten szuverén, a kiválasztás az Ő ajándéka, és akarata, a megváltás Jézus műve, az örök élet kegyelem és ajándék, nincs ebben feladatunk és felelősségünk sincs igazán. Nem elvetendő az ismert mondás, hogy mivel Isten mindent megtett, nekünk is mindent meg kell tennünk. Az elhívás és a kiválasztás egészen az Úr ajándéka, az Ő akarata és kegyelme. De ebből az következik, hogy ezt mi meg kell erősítsük, igyekeznünk kell. Isten adja az Ő országát ajándékba, de mi is arra kell irányítsuk életünk utjait, menetelnünk kell, fáradtsággal, erőfeszítéssel, kitartással Isten Országára felé. És mindig van helye a „még jobban”-nak. Csak erre törekedve fogjuk elkerülni a botlásokat. Istenünk adja meg

szívünkbe ezt a biztos reménységet, hogy mi is bemegyünk az Ő országába. Hiszen erre törekszünk, ez életünk legnagyobb célja, és mégis tudjuk, hogy nem törekvéseinkért kapjuk, hanem Isten kegyelméből. Áldott legyen érte az Ő Neve.

2010. júl.8. csütörtök- Ellák

Jeremiás Siralmi 3,22-23: Mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!

Van egy szép evangéliumi ének, úgy kezdődik, hogy minden nap új lapot kezdhetünk. Amikor először hallottam, nem értettem, miért éneklük azt, hogy minden nap új napot kezdhetünk, hiszen az csak természetes, hogy minden nap új nap van. Tévesen hallottam, de ebben a tévedésben benne volt mégis az üzenet, hiszen minden nap újra Isten kegyelme árad ránk, és mi sokszor ezt fel sem fedezzük, nekünk természetes, szinte kötelező az, hogy új hajnal virrad ránk naponta. El kell gondolkodjam ezen, hogy hálaadással tartozom Istennek, hiszen nem én irányítottam a tudómat sem, hogy egész éjszaka működjön, a vérkeringésemre sem volt gondom, és a látásomat sem magam kapcsoltam be az új napon, ez mind Isten kegyelme. És a világ létezése, a kegyelmi idő, melyben Isten még mindig várja, hogy sokan Hozzá forduljanak, a lehetőségek, minden az Úr munkája, ajándéka, minden azt hirdeti, hogy nem fogyott el az Ő irgalma, ma is megújult. Önmagamra nézek, arra, hogy hogyan is indulnak napjaim. Ébredés után gyakran arra gondolok, hogy a mai napon mennyi feladat is vár rám, mennyi mindent szeretnék megtenni a mai napon, vajon lesz-e hozzá erőm, időm, nosza, máris fogjunk neki. Egy pillanatra még megállok, mégis csak Istentől kellene segítséget kérni, lehet, hogy saját magamra nem fogok boldogulni, mindenképp jól fog, ha az Úr is megáldja törekvéseimet. És olyan ritkán jut eszembe már reggel megköszönni, Isten kegyelmét, mellyel megőrzött, és megköszönni azt, hogy az elkövetkező napon is Ő lesz az, aki megáld, aki kegyelmével elkísér, akire mindent rábízhatok, akinek kegyelme ma is velem lesz. Ó, én ingadozó kedélyem, ingadozó hitem, ingadozó hűségem ebben a bizonytalan és ingadozó világban, lásd meg és adj hálát, mert az Úr kegyelme megújul, mert Ő nem ingadozó, hanem hűsége nagy és csodálatos. Jó Atyám, áldott légy hűségedért, minden áldásodért, amit tapasztaltam már és amit készítesz még a mai napon is.

2010. júl.9. péntek – Lukrécia

1.Péter 4,11: Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által.

Azt mondogatják egyre többen, hogy válságban van nem csak a gazdasági élet, hanem válságban van a prédikáció és válságban van az egyházi élet is. Kutatják okait, keresik a megoldásokat. És gyakran újrafogalmazzák a célokat és a módszereket is állandóan tökéletesítik. Szeretnék hatékonyabbá tenni az igehirdetést, egyre több embert elérni, megszólítani. Ezért tanulmányozni kell az emberek elvárásait, igényeit, mire figyelnek, mi az, amivel megszólíthatók. Jó lenne minden tanulmány előtt újraolvasni Isten szavát. Jó lenne minden emberi cél előtt felfedezni ismételt Isten akaratát, az Ő tanácsait, irányítását. És nagyon fontos lenne a célkitűzéseink sorának elejére Isten által meghatározott célokat tenni. A reformáció óta újra hangsúlyossá vált az egyetemes papság elve, ezt viszont igencsak felelősen és isteni irányítással kell gyakoroljuk. Istenről, az Ő igéjéről, akaratáról, vezetéséről nem lehet könnyelműen, emberi gondolatok és bölcsesség szintjén felelőtlenül beszélni. Óriási alázatra és imádságos lélekkel való istenre figyelésre indít az, hogy a Teremtő Isten szavát

adhatjuk tovább. Felfoghatatlan nagy kegyelme az Úrnak, hogy mi szolgálhatunk az Ő Nevében, az Ő megbízásából. Az emberekért, Isten gyermekeiért tesszük mindezt, de az Úr akarata az első szempontunk, Rá tekintünk, az Ő erejével szolgálunk, az Ő dicsőségét keressük. Ez pedig nem csak lelkészek feladata, hanem mindnyájunk lehetősége. Uram, segíts a szolgálásban és Nevedről való bizonyágtételben Rád tekinteni, Tőled elfogadni az erőt, a vezetést, az áldást. A mai napon is szeretném, ha alkalmat adnál Rólad bizonyágot tenni, Nevedben szolgálni.

2010. júl.10. szombat – Amália

Zsoltár 9,10: Az elnyomottak menedéke az ÚR, menedék a nyomorúság idején.

Igen, a legtöbben erre gondolnak, hogy Istenre az elnyomottaknak, a szenvedőknek, a betegeknek, az időseknek van szükségük. Az egészséges, sikeres, életerős emberek nem szorulnak semmilyen segítségre, így nekik az Istenre sincs szükségük. Mi pedig úgy hisszük, hogy Istenre minden embernek, élete minden percén szüksége van, a nyomorultaknak pedig fokozottan szükségük van az Úrra. Isten pedig nagyon sokszor ígérte az Ő jelenlétét mindnyájunk életében, Megváltónk azt mondta, hogy velünk lesz életünk minden napján. Az egyedül valóknak, a szenvedőknek, nyomorúságot átélő embereknek pedig különösen is az Ő jelenlétét, gondviselését, áldását ígérte az Úr. Mindez Dávid számára nem elméleti lehetőség, nem bölcs gondolatsor, hanem élettapasztalat. Ezért hiteles ez a bizonyágtétel, mert olyan ember tárja elénk, aki átment sok nyomorúságon, veszedelmesen, üldöztetésen, és mindig megtapasztalta Isten közelségét, az Ő hatalmának segítségét. Itt is, ebben a zsoltárban az Urat magasztalja minden Ő tetteiért. Hálaadással mondja el másoknak is, bátorító üzenetét, hogy amikor hasonló helyzetbe kerülnek, ne feledjék el pillanatra sem, hogy van menedék, sőt, biztos, hatalmas és örök menedék van, ez pedig maga a mi Istenünk. Ez a menedék, és ennek a menedéknek „hangulata” tapasztalat által lehet csodálatos élményé számunkra. Nem arra való a zsoltár bizonyágtétele, hogy elméleteket fogalmazzunk meg, hanem arra, hogy mi magunk is kipróbáljuk minden időben, hogy milyen is az Úrral lenni, Nála megtapasztalni a biztonságot, körülményektől függetlenül átélni az igaz békesség. Ma is szeretnék az Úrra figyelni, Vele lenni minden pillanatban, és minden e világi élmény ellenére megmaradni félelem nélküli békességben és biztonságban, mert az Úr igaz menedék.

2010. júl.11. vasárnap – Nóra

2.Sámuel 12,13: Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.

Ha a szentekről ír az újszövetségben az apostol, távoli vágyainkat látjuk megfogalmazva, törekvéseink célja hangzik el egy-egy ilyen igében. Amikor viszont az emberek bukásáról, bűneiről szól az Írás, akkor bölintünk, igen, ezt már ismerjük, ez már rólunk szól, ebben már benne vagyunk egészen. Azt is észre kell azonban vegyünk, hogy a Biblia nem azért beszél az istenfélők bűneiről, hogy minket megnyugtasson, hamis békességbe ringasson, nincs nagy veszély, szentebbek is elbuktak, mindenki bűnös. Nem ezért, hanem, hogy meglássuk azt, az Isten Beszédéből, hogy ezek a bűnösök mindig kaptak figyelmeztetést, megtérésre való hívást, és a válaszuk, a magatartásuk függvényében jött a folytatás, ítélet, megszomorodás, büntetés, vagy pedig feloldozás, bocsánat, áldás és kegyelem. Igen, nagyon értjük azt, amikor Dávid rettenetesen dühbe gurul, hogy valaki olyan borzalmasan gyalázatos tudott lenni, mint azt Nátán próféta elmondta. Mi is ugyanígy szörnyülködünk, csak a Dávid hatalmával nem rendelkezünk, mert ha az is meglenne, akkor következne a nagy igazságszolgáltatás.

Ezt az érzést ismerjük. A folytatás mintha nem lenne annyira közel a szívünkhöz. Dávidnak szemébe mondja Isten embere, hogy róla beszélt ez idáig, ő követte ez az elmondott szörnyűségeket. Ekkor mit tesz Dávid és mit teszünk mi? Mi átváltunk szemrebbenés nélkül, mindig van magyarázatunk, viszonyítási alapunk és alanyunk, esetleg kikérjük magunknak, legvégső esetben nagyot sóhajtunk, hogy minket nem ért meg senki, ugye, megint kitekerték az események magyarázatát, nem hisznek nekünk, ártatlanságunknak. Ezért marad a sok nyomorúság életünkben, mert hiányzik Dávid őszintesége, bátorsága, önmaga felé való becsületessége. Dávid kimondja, hogy igen, tényleg ezt tette, akkor hát az imént a jogos és igazságos ítéletet is kimondtam már, ezekért a tettekért halál jár. Nem hiába van ott mindjárt hitvallásunk elején, hogy az első dolog, amit meg kell ismerjünk és önmagunkra igaznak kell tartunk, az, hogy milyen nagy a mi bűnünk és nyomorúságunk. Erre kell eljusson mindenki egyszer, a hitélet kezdetén, hogy kimondja: vétkeztem Isten ellen, jogosan jár nekem a kárhozat, a halál. Ebből a mélységből lehet csak valóságosan meghallani a felénk elhangzó, szinte hihetetlen ítéletet, nem azt, amire számíthattunk volna, nem a halált, hanem azt, hogy nem halsz meg. Adja a Mindenható, hogy meghalljuk a bűnvallás őszinteségében Isten kegyelmes szavát, és egzisztenciálisan elfogadjuk az Ő ítéletét: nem halsz meg.

2010. júl.12. hétfő – Izabella

Jób. 9,8 – 9: Egymaga feszítette ki az eget, lépdél a tenger hullámhegyein. Ő alkotta a Nagymedvét és a Kaszás-csillagot, a Fiastyúkot és Dél csillagait.

Csodálatos Istenünk van. Nagyszerű dolog amatőr szinten is ízlelgetni Isten csodáit. Elképzelhetetlen számunkra, mekkora a csillagok mérete, a közöttük levő távolság, számuk sokasága. És mindet Isten alkotta, ismeri, sőt, Ő tartja fenn és igazgatja az egész világmindenséget. Szinte hihetetlen, ahogyan ezt némely tudós is megfogalmazza, hogy ha valaki szemléli a teremtés csodáit, ne jusson hitre. Ahhoz, hogy az élet létezhesen, minden tökéletesen van megalkotva, nem lehetne egy százaléknyi eltérés, mert mindjárt összeomolna az egész. Pontosra van méretezve a föld forgása, dőlésszöge, holdja, naptól való távolsága, minden, minden. Arról sem kételkedem, hogy sok minden fog még kiderülni arról, hogy mit jelent az, például, hogy az Úr a tenger hullámhegyein lépdél. Ma csupán arra hív minket az Ige, hogy fedezzük fel Isten hatalmas tetteit, és döbbenjünk rá, hogy ez a hatalmas Isten Krisztusban nekünk Atyánk. Ő a mi Istenünk, aki az egész világmindenséget megteremtette, annak törvényeit megalkotta, minden percben igazgatja. Felnézni a csillagokra, mindig nagyszerű. Nyugat-Európában élő ember panaszkolta nemrég, hogy olyan sok a városokban a fény, éjszaka, hogy már nem látják a csillagokat. Minél nagyobb az ember alkotta fény, annál halványabbak lesznek az égi csodák. Már csak könyvből és képernyőről látják a Fiastyúkot. Istenem, nagyszerű és hatalmas Isten vagy, nagyszerű mindaz, amit teremtettél, és noha ily felséges vagy, mégis lehajolsz hozzánk, ismersz minket, porszemeket, fontosak vagyunk számodra. Áldott legyen szent Neved, nagy és hatalmas Istenünk. Az ének szavaival vallom: szívem feléd ujjong örömtelle, mily nagy vagy Te, mily nagy vagy Te.

2010. júl.13. kedd – Jenő

Apostolok Cselekedetei 14,17: [Isten] nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótévők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet.

Ezeket a szavakat Pál apostol Lisztrában mondja, olyan embereknek, akik még nem ismerik Istent, és látva Pál hatalmát, amikor egy beteget gyógyít meg, Barnabással együtt istenként akarják őket imádni. Nyilván, hogy az apostolok tiltakoznak, de felhasználják az alkalmat arra, hogy az igaz, egyetlen élő Istenről beszéljenek. És az első üzenetek egyike ez, hogy noha még nem ismerték Istent, Ő eddig is jelen volt az életükben, sőt cselekedett életükben és érdekükben. mi csak akkor döbbenünk meg, mikor megismerjük az Urat. Akkor válnak nyilvánvalóvá olyan események, dolgok, melyek addig érthetetlenek és megmagyarázhatatlanok voltak. Olyan ez, mint az egyik indián törzsről szóló legendában, mely szerint a törzs fiataljai egy próbán kell átmenjenek, mielőtt férfiakká nyilvánítanak őket: egy éjszakát kell átvészelnének az erdőben, ahol sok a vadállat, egy fához kötve. Állítólag sokkal később értik meg, hogy miért nem közelített egyetlen vad sem épp azon az éjszakán ahhoz a fához, ahova odakötötték őket. Azért, mert az édesapa, elrejtőzve ugyan, de pár lépésnyire őrködött egész éjszaka. Istenünk is, mielőtt mi bármit is tudtunk volna róla, vagy amikor Őt még csak tanítás szintjén, és nem személyen közösség élménye által ismertük, Ő már akkor is ott volt az életünkben. S bár néha a mi rosszaságunk ez ellen ellenkezik, az Úr mégis ott van a még nem isten-hívó emberek életében is, esőt ad jóknak és gonoszoknak egyaránt. Sőt, talán ezt még úgy, ahogy elfogadjuk, bocsáss meg URunk, hogy mi akarjuk elfogadni tetteidet, de az már szinte felháborít, hogy Isten még az Őt nem ismerőknek, tehát az Őt nem imádóknak is ad örömet a szívükbe. És amikor megismerik az Urat, akkor döbbenek rá, hogy az eddigi életük minden áldása is az Úr munkája volt. Atyám, hálásan köszönöm, hogy már születésem előtt ismertél engem is, minden nap gondoskodtál rólam. Kérlek, Uram, vedd el szívemből ezt a buta és kicsinyhitű féltékenységet, hogy miért gondoskods azokról, akik ma még nem a Te követőid. Sokkal inkább segíts hálásnak lennem minden áldásodért életemben, és taníts imádkoznom azokért is, akik holnap lesznek a tied.

2010. júl.14.szerda – Örs

János 11,40: Jézus azonban ezt mondta neki: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”

Az Éden kertből való távozása óta vágyik az ember Isten látására, az Ő dicsőségének szemlélésére, csodálására. Ezt kérte Mózes, Istennel, a dicsóséggel akart találkozni Illés, s valahol szíve mélyén minden ember szeretné azt, amit Tamás fogalmaz meg, hogy lászon és úgy higgyen. S ha már Istent nem láthatja földi szem, akkor legalább az Ő csodáit, hatalmas tetteit, az Ő láthatatlan jelenlétének látható jeleit szeretnénk látni. És mégis, ha közel van hozzánk Isten munkája, csodája, hatalmának jelei, megtorpanunk, már bizonytalanság van bennünk, nem merjük elhinni, hogy bekövetkezhet az, amit kértünk, de nem is reméltük igazán. Márta olyan hitvallást tesz, amivel sokunkat megszégyenít, amikor pár nappal testvére halála után Jézusnak mondja, hogy hisz abban, hogy testvére feltámad majd a feltámadáskor, és azt is hiszi, hogy Jézus a Messiás. Amikor viszont ez az Istennek hatalmas Fia, a megígért és eljött Szabadító testvére sírjáról kéri a kő elhengerítését, megtorpan. A jövőben való feltámadás minden hitvalló keresztyén boldog reménysége, szent meggyőződése. Ez a hit megváltoztatja életünket, megvigasztal minket az a tudat, hogy egykor majd eljön az Isten Ország, ahol nem lesz semmi rossz. A földön azonban sokan csak bús lemondással élnek, semmi jót nem várnak, egyetlen gondolatuk az, hogy maradjanak hűségesek a sok szenvedés között, s majd egyszer jó lesz. Jézus pedig azt mondja Mártának, és nekünk is, hogy aki hisz, meglátja Isten dicsőségét. Nem azt mondja, hogy minden halott feltámad most, ha mi imádkozunk, hanem azt, hogy Isten hatalma, cselekedeteinek valósága, jelenléte nyilvánvalók lesznek, és ezek meghaladják képzeletünket, elvárásainkat, az Úr fog „isteni” módon cselekedni. Mindig azt, ami javunkra van, és főként, ami Isten

akarataival egyező, és az Ő magasztalására van. Ez a dicsőség egy fűszálban is megjelenhet számunkra, vagy olyan csodákban, melyekre nincs emberi magyarázat, de a hit számára világos Isten kezének jelenléte. Uram, Márta hite is nagyobb sokszor az enyémnél, mégis annyiszor csodákat láttattál már velem. Hálát adok minden ilyen alkalomért, és szeretném teljesen Rád bízni életemet, körülményeimet, szeretteimet, mindet. Tudom, ha hitben élek, és megmaradok szeretetedben, nem marad el dicsőséged életemből, életünkből.

2010. júl.15. csütörtök – Henrik

János 3,8: A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy.

Milyen érdekes, és néha ellentmondásos a mai tudomány. Olyan okos dolgokat talál fel és fejleszt ki a mai ember, hogy mi, átlagemberek sokszor egy század részét sem értjük annak, amire használni lehet, amennyi mindent tud. Már szem- és kézmozdulatokkal lehet irányítani okos gépeket, próbálják kifejleszteni azt is, hogy gondolatokkal is elvégezhesünk szinte mindent. Egy-egy érkező fénysugárból pedig megfejtik felfoghatatlan távolságokban levő, állítólag évmilliókkal ezelőtt létező galaxisok összetételét. És valahogy, mindezek ellenére nem tudják, a legmodernebb eszközökkel sem megmondani, hogy ma délután a szél elhozza az esőfelhőket, vagy sem. Óriási teljesítményű számítógépekbe bevisznek nagyon sok információt, majd mindent összetéve próbálják lejátszani, mi történhet, milyen lesz pár óra múlva az idő. Aztán a semmiből támad egy picike szellőcske, s oda a sokmillió dolláros szerkezet tudása, a sok értelmes ember számítása, minden hiába. Azt kérdezte Isten Jóbtól, sok ezer éve, hogy honnan árad a keleti szél a földre. Jób nem tudta a választ, de a mai ember vajon tudja-e? A szelet nem az ember irányítja, nem az ember támasztja, nem veti alá magát emberi erőnek és akaratnak. Nem is látjuk, de munkáját sokkal inkább igen. Jézus pedig azt mondja, hogy aki Lélektől született, az is ilyen. Nem emberi hatalom és emberi akarat irányítja, nem számítható ki emberi bölcsesség szerint, hogy mikor mit miért cselekszik, mert nem ember, még csak nem is saját maga irányítja önmagát, hanem Isten uralkodik az élete felett. És sokszor nem is látható, nem akar címlapon lenni az ilyen ember, nem akar fontosnak mutatkozni, hanem csak a munkája, amit a Lélek végez általa, az lesz nyilvánvalóvá. Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le ránk, használj minket akaratod szerint, hadd tudjuk szent Istenünk Nevének dicsőségére élni és szolgálni.

2010. júl.16. péntek – Valter

Zsoltár 68,27: Áldjátok Istent a gyülekezetekben.

Közösség. Gyülekezet. Annyiféle értelmezése volt már ennek a szónak, az istenfélő emberek közösségének. Jó lenne legalább azt átgondolni, hogy saját egyházunkban, hitvallásaink értelmében mit jelent a közösség, és saját tapasztalatunk szerint mit jelent számunkra a gyülekezet. Mi végre van a gyülekezet? Valaki a napokban mondta, hogy ha rajta múlna, már rég megszüntette volna, nem azért, mert ellenezné, hanem mert fölöslegesnek tartja. Világunkban is egyre többen és egyre erélyesebben hirdetik azt, hogy az egyházra, a közösségekre nincs szüksége az embernek, sőt, ma már nem csupán fölöslegesnek tartják, hanem sokan egyenesen károsnak, és hivatásuknak tekintik harcolni ellen. Mire való mégis nekünk, akik még fontosnak tartjuk az egyházat, a gyülekezetet, a közösséget? Ne is keressük lehetséges válaszok sokaságát, hanem a mai ige alapján fogadjuk el, mint egyik nagy lehetőségét a keresztyén életünknek, hogy van közösség, ahol Istenünk Nevét áldhatjuk. Bizonyára mindnyájan magasztaljuk a mi Teremtőnket egyéni imáinkban, az úgynevezett belső

szobában. És sokan vagyunk olyanok is, bizonyára, akik ha egymagunk vagyunk otthon, gyakran énekelünk Istent dicsőítő énekeket, hálás szívvel dicsérjük Urunkat. Ez jó, szükséges és áldásos is. Ugyanakkor jól tudjuk, hogy a gyülekezetben áldani Istent, az is mennyire csodálatos lehet hitünk erősítése szempontjából is. Gyermekkorom egyik felejthetetlen emléke, éveken keresztül az egyik legnagyobb élményem volt az, amikor karácsonyestén az átlagos vasárnapi gyülekezet háromszorosa elénekelte a Csendes éjt-t. Ahhoz semmit nem lehetett hasonlítani, még amikor 18 évesen katonának mentem, akkor is egyik fájdalom már szeptemberben az volt, hogy nem hallom az otthoni gyülekezetben a karácsonyi éneket. Ugyanígy lehetünk a közös imádsággal is, a közös énekléssel, a közös igehallgatással, ha átérezzük, mit is jelent az, amit igei kifejezéssel így nevezhetünk, hogy a szentek közössége. Minden emberi gondolatot, véleményt, szándékot mellőzve, tekintjük gyülekezetünk elsődleges céljának Isten magasztalását. Mi magunk gazdagodunk ez által.

2010. júl.17. szombat – Endre

Zsoltár 139,23-24: Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!

Ámen, ámen! Igehirdetők gyakran vagyunk abban a helyzetben, hogy olyan ígét olvasunk, vagy sorozatban prédikálva következnek, esetleg kijelölt igékről való szolgálat esetén kell beszélnünk róluk, melyeket mi magunk is alig értünk, sok imádság és segítségkérés után válaszként kaphatunk csak kegyelemből útmutatást az üzenetre nézve. És vagyunk olyan helyzetben is, ilyen a mai íge, hogy nem szeretnénk semmit hozzátenni a néhány szavas ígéhez, nehogy elrontsuk, nehogy eltávolítsuk valaki figyelmét. Hiszen nem kell főiskolát végezni ahhoz, hogy bárkinek egyértelmű legyen ennek a két zsoltárversnek a nagyszerű üzenete. Szinte sugárzik a szavak mögül a zsoltár szerzőjének őszintesége, szívének nyitottsága, mély és igaz vágyódása az Istennek való szent közösség után. Jól tudja, hogy az Úrral csak úgy lehet közössége, ha tiszta a szíve, ha eltávolított onnan minden álnokságok, hamis vágyat, hiábavaló és bűnös akaratot. De ki az, aki megállapíthatja, hogy minden rendben a szívünk táján, hogy gondolataink is helyes irányba kutakodnak? Mi magunk? Bizonyára nem, és mások még annyira sem alkalmasak szívünk és értelmünk megvizsgálására. És sajnos, legtöbbször Isten az, akitől legjobban féltjük szívünket, életünket, mintha bármit is el lehetne rejteni előle. Persze, elméletben tudjuk, hogy Isten még a szívek és vesék vizsgálója is, de azért valahogy mintha szeretnénk mindig megúszni az Ő felülvizsgálását, szeretnénk nélküle élni időnként. A zsoltáros eljutott Isten olyan ismeretére, hogy felfedezte, az neki nagyon hasznos, ha Isten előtt nyitott könyv az élete, ha az Úr rámutat az esetleges rejtett bűnökre, és ugyancsak Ő segít azoknak eltávolításában is. És nagyon szeretne Isten utjain járni, Őt követni, vele együtt lenni az örökkévalóság útján, és majd az örökkévalóság dicsőségében is. Ámen, ámen, és újra csak ámen, azaz úgy legyen, szeretném, Uram, ha én is ennyire nyitott szívvel állnék mindig előtted, Te vizsgálj meg, tisztíts meg, szentelj meg, és segíts megmaradnom utaidon. Ma is. Mindig.

2010. júl.18. **vasárnap** – Frigyes

János 5,29: Mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját, és kijönnek. Akik a jót tették, az életre támadnak fel; akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel.

A feltámadás nem opcionális. Feltámadás lesz, mindenkinek. Hogy miként jönnek ki a sírban levők, nem tudom, de kétség nem fér hozzá, hogy ott mindenki ott lesz, bármikor, bármennyit, bárhogy is

élet a földön. Én is ott leszek, te is ott leszel. És akkor eldől, hogy megyünk az örök életre, a mennybe, vagy pedig az ítéletre. Ezt cselekedeteink alapján kapjuk. Tessééééé??? Cselekedeteink alapján. De hát a mi lelkészünk mindig azt hirdette, hogy nem megy senki a mennybe humanizmusáért, jó tetteiért, sőt, még olyat is mondott gyakran, hogy az imádságért, a templomba járásért sem kapjuk a mennyek dicsőségének jutalmát. Most meg maga Jézus mondja, hogy cselekedeteinkért. Mégis csak kellett volna egy kis erőfeszítés, néhány kegyes tett, s talán előbbre lettünk volna. Ez az ige az egyik nagyon jó példa arra, hogy nem lehet egy igét kiragadni, a többi ige tanítását mellőzve értelmezni és messzemenő következtetéseket levonni. Hogy röviden fogalmazzunk, azt kell mondani, hogy azok a cselekedetek, melyekről itt a Megváltó beszél, a hit cselekedetei. Ezek a hit mutatói. Mintha azt mondaná valaki, hogy a szakadt ruhájú embereket alkalmazzuk egy munkahelyre, de nem azokat, akik most hirtelen szétvagdalják munkaruhájukat, hanem akik fárasztó munkával és szorgalommal koptatták el és szakították ki ruháikat. Nem a ruha szakadása a szempont, de az mutatja, ki a szorgalmas. Nem a jó tetteinkért jutunk Isten országába, hanem Krisztus váltságáért, de a jó tettek mutatják, ki alkalmazta is a hitet életében, kinek jelentett a hitélete nem csak elméletet, hanem Krisztus vezetésével gyakorlati keresztyénséget. Ha nem Istennek engedelmeskedve, hitből cselekszünk, akkor Jézus nem rólunk, illetve nem ezekről a cselekedeteinkről beszél. Jót, ami Isten szemében is jó, azt csak Vele együtt, segítségével, áldásával tehetünk. Szeretnék így munkálkodni, Atyám, segíts, kérlek, megértenem vezetésed, és azokat a jó cselekedeteket, melyeket Te elkészítesz, azokat hadd ismerjem fel, és tudjak így jót tenni, Neved dicsőségére.

2010. júl.19. hétfő – Emília

Zsolt. 116, 3 – 4: Körülfontak a halál kötelei, nyomorúságban és bánatban vagyok. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet!

Nyomorúságban és bánatban minden ember volt már, és nagyon kevesen gondolják azt valósággal, hogy nem lesznek soha többé. A halál köteleinek szorítása pedig több helyzetre érthető, talán halálos betegségben, vagy nagy veszedelem átélésekor gondolja az ember, hogy nagyon hajszálon múlik az élete, vagy így fejezi ki magát néha, mint a zsoldár, hogy a halál kötelei vettek körül. De ha meghal egy nagyon közeli rokon, barát, akkor is többet foglalkozunk a halál, és saját halálunk kérdésével is. Sajnos, mai világunk anyagi és szellemi valósága egyre több ember életében váltja ki ezt az érzést, a nyomorúság és a bánat egyre több szívben lakozik, sok istenfélő ember hitét is megpróbálja. Ezért is olyan nagyon fontos ez a „de”. Ez a „de” mindig két mondatrészt választ el, és sokszor ennél sokkal többet. Néha két világot. Az előtte álló mondatrész, a kimondása előtti vallomás nagyon is emberi, érthető és elfogadható, ha csak földi dimenzióban gondolkodunk. A de azt hirdeti, hogy nem kell ennél leragadjunk, nem csak ennyi létezik, hogy halál, nyomorúság, bánat, földi lehetőségek, emberi erőfeszítés. Hanem, de, vagy néha ámde, és akkor következik a másik része, a fontosabbik a valóságnak. Az, hogy van egy Úr, aki fölötté áll a földi és emberi lehetőségeknek. Ez az Úr még meg is szólítható. Sőt, segítségért lehet Hozzá fordulni. Még ennél is több, Ő maga bátorította követőit, akiket gyermekeinek nevez, és akként is bánik velük, hogy Őt és egyedül Őt hívják segítségül, mert Ő az egyetlen, aki tud s akar segíteni. És a Biblia egyik legismertebb könyvében, a Zsoltároknak, ahol nagyon sok imádság van leírva, sok olyan imát is találunk, ahol ez megtörténik, azaz Isten gyermekei Őhöz fordulnak segítségért, imádkoznak, hogy az Úr mentse meg őket, életüket bármilyen emberileg lehetetlen helyzetből is. Sok olyan imádság is van, melyben azt mondják el az Úr gyermekei, hogy Isten meghallgatta kiáltásukat, válaszolt imáikra, megsegítette, megmentette őket, és ezért hálát adnak Neki. Mindez pedig mi érettünk íratott meg. Példaként, tanításként,

bátorításként. Ha a mondat első fele igaz, és nyomorúságot, bánatot ismer az életünk, sőt, maga az életünk is veszélybe kerül, akkor is kiálthatunk, sőt, kiáltsunk is Istenhez, kérjük az Ő segítségét, hatalmas karjának erejét. Mindig úgy, amint Jézus imádkozott, hogy az Ő akarata legyen meg, mert az a legjobb. Uram, Te tanácsolj, vezess, és minden nehézségben juttasd eszembe, hogy túl az emberi lehetőségeken ott a „de”, taníts Benned bízni és Hozzád imádkozni.

2010. júl.20. kedd – Illés

Jelenések 21,6: Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.

Ebben a mondatban két névelő szerepel, a és az. Ha ezeket nem tekintjük külön szavaknak, akkor elmondható, hogy ennek a mondatnak minden egyes szava hangsúlyos. Aki dogmatikával, vagy a teológia valamelyik tudományával foglalkozik, az bizonyára egy tanulmányban írhatna egy-egy fejezetet minden szóról. Arról, hogy maga Jézus a cselekvő, itt a földön is Ő szerezte megváltásunkat, egykor a mennyben is Ő cselekszik. Ott is adni akar nekünk, nem csak itt kaptunk minden jó és tökéletes ajándékot Tőle, hanem Ő otthon az Atyánál is újra ajándékkal vár minket. Van majd, van élet a halál után. Azok kapják Krisztus ajándékát, akik szomjasak, akiknek életében ott van a vágyódás a Vele való közösségre, az Ő jelenlétében való élet minden gyümölcisére. Űde forrásból táplálja szomjúságunkat, a Biblia Jézust nevezi az élő víz Forrásának, de Istent is illeti ezzel a névvel. Ez az életnek vize, amit Jézus ad az övének legalább annyira értékes, mint a pusztában vándorlónak a forrás vize, hiszen az maga az élet feltétele, hogy vizet találjon a vándor. Ez is az életet, de nem a földit, hanem a mennyei életet garantálja. Amint a menyegzőről szóló példában nem lehet a vendégségben az, akinek nincs ünneplő ruhája, úgy szorul rá minden üdvözülő is arra a vízre, amit Jézus ad nekünk, hiszen mindnyájan szomjazók vagyunk előtte. És ott is ingyen van, mint ahogyan a próféta szava által hirdette az ÚR itt is, hogy gyertek és vegyetek ingyen. Minden kegyelem, minden Isten szeretete, minden Krisztus ajándéka, minden dicsőséges. Nem tudok mást mondani erre, mint az ének szavait: *Óh, mily dicső, óh, mily dicső, óh, mily dicső lesz az idő, ha egykoron Őt szembe láthatom, óh, mily dicsőség lesz az énnekem. Ugye, neked is.*

2010. júl.21. szerda – Dániel

Máté 11,28: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.

Azt olvastam, hogy egyetlen vallásban sem létezik olyan isten, aki ehhez hasonlót mondott volna, ilyen hangsúllyal beszélne követőivel. Sokan, akik nem hitvalló keresztyének, méltatják a keresztyén tanításokat, elismerik ezek eredetiségét, erkölcsi mélységét, irodalmi színvonalát. Mindez lehet érdekes, szép is, talán hasznos is. Ebben a mondatban azonban az igazi nyereség az, ha valaki személyesen hallja meg és fogadja el saját Megváltójának hívását. És Nála igazi nyugalmat, belső békét, kimondhatatlan harmóniát talál. Nem nyelvtani elemzést kell végezni ezen a mondaton, talán lehet, de nem a legfontosabb teológiai tanítást fejteni meg ennek alapján, hanem ennek a mondatnak engedelmességet lehet, és valami csodálatos békesség költözik szívünkbe. meghallom-e Jézusom hívását, mely nekem is szól? Sokan gondolják, hogy csak a szegényeknek, betegeknek és időseknek hangzik Jézus hívása, pedig itt a mindnyájan szó szerepel. Talán azt már kevesen feltételezik, hogy testi, fizikai fáradságra vonatkozik az ige, noha ez a fajta fáradság is egyre erőteljesebb életünkben, és nem kevés a következménye lelki állapotunkra is. Sajnos, még olyan is eszembe jut, amikor valaki azt mondta, hogy szeret templomba jönni, mert ott semmivel nem illik

foglalkozni, ezért aztán olyan jól megpihen, megnyugszik. Persze, ez a kivétel, legtöbben értjük, hogy lelki békéről, nyugalomról beszél az Úr. Értjük, de egyre kevesebb ember ismeri a valódi lelki harmóniát, a lelki békét. Mert ez is csak Jézus ajándékeként fogadható el. És ezt is ingyen kínálja Megváltónk. Nem is folytatom, a szavak most hiábavalónak tűnnek, ezzel az igével Jézusunk személyesen hív minket, rászorulókat az Ő békéjének elfogadására, a valódi megnyugvásra. Uram, Jézus Krisztus, mutasd meg a mai napon is, mit jelent Hozzád jönni, Veled lenni, teremts igazi békét és nyugalmat szívemben. Igazi békét, és igazi nyugalmat. Kérlek, Uram. Köszönöm.

2010. júl.22.csütörtök – Magdolna

Zsoltár 95,6: Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!

Minden ember másként viszonyul dolgokhoz, más az értékrendje, másak az ítéletei. Ugyanazt a virágot, jó könyvet, zenét más-más fontossági és értékbeli kategóriába soroljuk be, és sok tényező határozza meg azt, hogy miként kategorizálunk. Így a bibliai igéket is különbözőképpen fogadjuk, néha egészen eltérő jelentősége, vagy üzenete van számunkra egy igének, mint egy másik ember számára. És olyan is lehet, hogy valaminek, most éppen egy igének az elsődleges, vagy az egyik üzenete nem magából az igéből adódik, hanem valamilyen személyes élmény, tapasztalat, esemény teszi számunkra különlegessé azt. A mai ige is csodálatos üzenetet fogalmaz meg, mégis, amikor olvasom, akkor mindig hallom is, mégpedig egy bizonyos hangszínnel, hanglejtéssel kimondva. Valakihez kapcsolódik, akitől először hallottam olyan jelentőségteljesen, akkora alázattal, elszántsággal, komolysággal kimondva. Noha hangkazettáról hallgattam először, mégis, magam elé képzeltem az ige hirdetőt, nem is az arcvonásait, hanem hitének vonásait. Mintha valósággal már ott is lett volna a mennyei trónus előtt, mintha szavait tetteitől semmi el nem választotta volna, hanem a szavak kimondásával egy időben már le is borult az Úr színe előtt, mintha ezrek hallgatták volna figyelemmel, és követték volna leborulását. Minden megmozdult ezekre a szavakra, minden egy magasabb valóságot idézett elő, ahol az áhítat, az imádság, a szentség légköre uralkodott, a teljes önátadás és mindenek feletti engedelmesség légkörében. Két kérdés ágaskodik bennem. Ha ennyire megszólít egy ige, mit teszek? Leborulok-e, ténylegesen is, lelkiekben is az Úr előtt? És a második kérdés az, hogy vajon én mondom és cselekszem-e ennyire nyilvánvalóan Isten igéjét, hogy másoknak is üzenet legyen szavaimban és tetteimben? Mondom ezért ma mindenkinek, de elsősorban saját magamnak is: jöjjetek, alázzuk meg teljesen magunkat a Teremtő Isten előtt, és imádjuk őt egész lényünkkel. Méltó az Úr minden imádatra.

2010. júl.23. péntek – Lenke

Róma 11,36: Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Úgy gondolom, hogy a Biblia szerzői nem mindig értették azt, amit Isten általuk kijelentett. Például Jób könyvében és a zsoltároknak is szó van a föld kerekességéről, vagy arról, Jóbnaál, hogy a föld a semmiben lebeg. Ezeket azt gondolom, nem egészen érthette Jób, az akkori tudás szerint. A mai ige pedig talán Pál apostol számára nem volt annyira titok, mint számomra. Érzem, hogy itt valami csodálatos dologról beszél az apostol, valamennyit fel is tudok fogni az ige nagyszerű üzenetéből, de mégis, az a meggyőződés, hogy itt többről van szó, mint amit megértek, megérthetek, itt az emberi értelmet felülmúló csodákról ír, nyilván kijelentés alapján, az apostol. Ebben a rövid mondatban a világ teremtésének elképzelhetetlen hatalommal elvégzett csodáját említi Pál, illetve ennek a teremtésnek célját, mikéntjét, okát próbálja számunkra is megsejthető módon leírni,

megfogalmazni. Ne bonyolítsuk, hanem egyszerűen próbáljuk megfogalmazni: ez az Ige Jézusról szól. Azt mondja el nekünk Isten ebben az igében, hogy a világ teremtése Jézus Krisztustól származik, Ő ott volt a teremtésnél. Nem mondja el a teremtés mikéntjét, hanem inkább azt teszi hozzá, hogy a teremtés célja is maga Jézus. Nem mindent értünk, de azt annál inkább, hogy Jézus. És bizonyosak vagyunk abban is, hogy amikor ott leszünk Jézussal Isten Országában, sok minden kiderül még, sok csodát fogunk megérteni, és sok oka lesz még Isten magasztalására. Jézusé minden dicsőség, ez úgy is mondható, hogy Istené minden dicsőség. Az örökkévalóságban. És ma is. Itt is. Jézus Krisztus, Megváltóm, Teremtőm, Tied legyen minden dicsőség porszemnyi életem által is.

2010. júl.24. szombat – Kinga

Zsolt. 18,2: Szeretlek, URam, erősségem!

Szeretlek! Ritkán hallottam, és sajnós, ritkán mondtam magam is ezt Istennek. Embereknek igen, emberektől jól is esik hallani, de Istennek nem nagyon mondom ezt. Tisztelem Istent, félem Őt, követni igyekszem szavát, csodálom az Urat, imádom Őt, vagy legalábbis nagyon hálás vagyok kegyelméért, sok jótéteményéért. Tudom, és ez nagyon fontos nekem, hogy Ő szeret, szeretete önfeláldozó, a legdrágábbat, Fiát adta értem, hogy örök életem legyen. Köszönöm uram, hogy szeretsz engem. De ez, hogy én szeretlek, ez kicsit még erős talán nekem. Pedig kívülről ismerem a nagy parancsot, hogy szeresd az Urat teljes szívedből, lelkedből, elmédből, erődből. És mindig igyekszem ennek engedelmeskedni, de valahogy úgy, hogy tisztelet, engedelmesség, követés jut eszembe. Dávid megszegényít és tanít engem is ebben a zsoltárban, mikor a legegyszerűbb őszinteséggel, és legőszintébb egyszerűséggel mondja Neked: szeretlek. Ebben a vallomásban nagyon bensőséges kapcsolat derül ki, ami sokkal több, mint a vallásosság, mint a távolról való tisztelet, itt valódi, szívből jövő, egész lényével megvallott érzésről beszél Dávid, az Isten iránti szeretetről. Uram, tudom, hogy szeretsz. Nem szeretném képmutatóan, nem teljes szívből jövő hamis vallomással mondani, hogy szeretlek. Szükségem van a Veled való kapcsolat megerősödésére, életem még inkább való átadására, szeretném teljes szívemből mondani: szeretlek.

2010. júl.24. vasárnap – Kristóf

1.Sámuel 3,4: Az ÚR szólította Sámuel, és ő így felelt: Itt vagyok.

Vallásórák korunk óta ismerjük ezt a kedves történetet. Isten szólítja a kis Sámuel, ő pedig rögtön válaszol, hogy itt vagyok, s szalad Éli főpaphoz, mert más nincs, aki szólítaná, legalábbis az ő ismerete szerint. Természetesen Istennek kell mindennek előtt így válaszoljunk, hogy szólj Uram, és készen kell legyünk mindenkor az Ő szavának engedelmeskedni. Ehhez azonban, amint ez a történet is mutatja, előbb meg kell tanuljunk felismerni az Ő szavát, megérteni hívását. Az is figyelemre méltó, ami itt történik, mielőtt Sámuel megtanulna Istenre figyelni és Neki mondani azt, hogy szólj Uram, mert hallja a Te szolgád. Az, hogy a kis Sámuel hogyan viszonyul Éli főpaphoz. Hallja, hogy hívják, indul, és ezzel az „itt vagyok” felelettel azt fejezi ki, hogy kész vagyok arra, hogy meghallgassam, mit akarsz mondani és teljesíteni fogom kérésed. Itt vagyok, küldj el engem, jut eszünkbe a későbbi próféta szava, melyet Istennek mondott. Sámuel itt a főpaphoz, és bizonyos értelemben nevelőjének mondja. Ez a kettő nem teljesen független egymástól. Aki nem figyel emberekre, aki nem akar soha emberek kérésének eleget tenni, embereknek is szolgálni, annak az életében valószínű, hogy hiányozni fog az Istennek való engedelmesség is. Pál apostolra emlékszünk, aki teljes buzgóságról tett bizonyosságot a keresztyének üldözésében, mielőtt találkozott volna Jézussal. Miután megismerte Megváltóját, még

nagyobb buzgósággal igyekezett Őt hirdetni, szolgálni, embereket menteni meg Krisztus hirdetése által. Sámuel előbb Élinek mondja, hogy itt vagyok, majd megtanulja Istennek mondani, hogy hallja a Te szolgád. Szükségünk lenne újra átgondolni az emberek szolgálatára való készségünket, a gyermekek és fiatalok felnőttekre való figyelésének készségét is ide értve. Adjon az Úr bölcs szívet, hogy elmondhassuk a minket hívó, segítségünket kérő embereknek is, hogy itt vagyok, szolgálni is kész vagyok. És legyen Isten irányában mindennapos magatartásunk ez, itt vagyok, Uram. Vezess Jézusunk, s Véled indulunk.

2010. júl.26. hétfő – Anna

Galata 5,25: Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.

Első olvasás után kicsit kérdően nézünk az igére, mit is jelent ez a mondat, hogy ha Lélek által, akkor Lélek szerint. Mintha nem lenne így értelme, hasonlóan azt is lehetne mondani, ha már oxigénnel élünk, akkor szívjunk a tüdőnkbe oxigént. De az olyan igék, amiket első olvasásra nem értünk, nem azt üzenik, hogy értelmetlen, vagy fölösleges dologról beszélnek, hanem sokkal inkább arra ösztönöznek, hogy vizsgáljuk meg alaposabban az igét, próbáljuk újra átgondolni, imádságos lélekkel. Mindjárt eszünkbe jut, hogy nem csak ilyen oxigénes butaságokat lehet párhuzamba állítani az igével, hanem szüleinktől hallott szavakra is emlékezünk, mikor arra tanítottak, hogy ha már iskolába járunk, akkor viselkedjünk is úgy, mint az iskolások. Vagy esetleg azt is mondták, mikor konfirmáltunk, hogy akkor ezután olyan is legyen a magatartásunk, mint amilyenről fogadalmat tettünk a templomban, még az ének szavaival is azt ígértük, hogy Jézusra tekintünk, máshová nem, vagy boldog és mostoha sorsban egyaránt a hit lesz velünk, és Mesterünk szavai. A hadseregben is elvárták, hogy az egyenruhára ne hozzunk szégyent, első foglalkozások között volt a szabályok ismertetése, amit minden katonának be kellett tartani. Mi Jézus egyenruháját hordjuk, az Ő nevéből neveznek minket, és Tőle, ingyen kegyelemből új életet kaptunk a Lélek által. De az Lélek ajándéka nem veszi át az akaratunkat, és nem tesz minket máris bűnre képtelenné, hanem a Lélek vezet, megáld, eszünkbe juttatja Jézus szavait és az Ő akaratát. Azt már mi kell újra és újra megharcoljunk, amíg e földön élünk, hogy a test kívánságait, a világ csábításait legyőzzük, a Lélek erejével, és mindig Istennek engedelmeskedjünk, azaz a Lélek szerint járjunk, éljünk. Új lehetőség nyílt meg előttünk, tudunk a Lélek erejével nem vétkezni, de sajnos, tudunk még vétkezni is, ha figyelmen kívül hagyjuk a Lélek vezetését. Szólít az ige, emlékeztet arra, hogy mi már nem a világ szerint, hanem a Lélek vezetése szerint élünk, megváltottak vagyunk. Én lelkem, halld meg ma is a Lélek hangját, Neki engedelmeskedj, élj ma is a Lélek szerint, Isten dicsőségére.

2010. júl.27. kedd – Olga

1. Thesszalónika 1,4 – 5: Tudjuk, hogy választottak vagytok. Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is.

Református népünk nagy részének nincs üdvbizonyossága. Nem öröm, de sajnos igazság ez. Nincsenek meggyőződve testvéreink arról, hogy Isten nekik megbocsátotta bűneiket ingyen, kegyelemből, és Jézus Krisztus érdeméért nekik is helyük van Isten országában. Mert Isten őket kiválasztotta. Milyen csodálatos lehet Pál és munkatársai számára, hogy nem csak saját üdvösségükben és kiválasztásukban bizonyosak, hanem azt is tudják, hogy a Thesszalónikában élő keresztyének is választottak, hittársaik, akik felől jó reménységük lehet. Egyik kedves testvérem

szokta néha mondani, hogy minden nehézség, bánat és fájdalom egyszer véget ér, és milyen csodálatos, hogy mi együtt leszünk a mennyben, ott is fogunk találkozni. Ez az egyik legnagyobb reménység, hogy olyan hittestvéreink vannak, akikkel jó itt a földön is közösségekben lenni, de a jövőre nézve is van élő reménységünk. Ez, mondja Pál, annak az eredménye, a gyümölcse, hogy az örömezenetet nem emberi erővel, bölcsességgel hirdették az apostolok, hanem a Lélek jelen volt az evangélium hirdetésében, az erő Istentől származott, ők pedig teljes meggyőződéssel adták tovább az igét. Ezt Bódás János fogalmazta meg nagyon pontosan, mikor ezt írja: „S egyszer csak maguktól gyűlnek az emberek, együgyű szavamtól sírásra fakadnak, ránézniem alig kell, s a tűz is felszökken, – az Úr áll mögöttem!” Ahol Isten munkálkodik, ott erő van, és nem marad el a gyümölcstermés sem. Jó Atyám, munkálkoddj a mi életünkben is. És a mai ige alapján segíts, Uram, úgy tekinteni hittestvéreimre, mint akiket Te kiválasztottál, és az örökkévalóságban is együtt leszünk. Bizonyára sok minden átminősül az egymáshoz való viszonyunkban, ha erről nem feledkezünk meg.

2010. júl.28. szerda – Szabolcs

2.Mózes 16,12: Megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek.

Isten tettei által ismerteti meg magát az Ő népével. A pusztai vándorlás alatt az Úr gondoskodott a nép eledeléről, az ivóvízről, az ellenségtől Ő óvta őket. És azt mondja itt az Úr, hogy a gondviselés ezen jelei által ismerik meg igazán az Urat. Kevés idővel előtte Izráel nagy csodákat hallott és látott, a tíz csapás által Isten hatalmas karral cselekedett Egyiptomban, és a csapások mind elkerülték a zsidók lakóhelyét, Gósen földét. Mégis, az Úr nem ezen csapások által ismerteti meg magát, hanem a gondviselés által. És noha közhelynek hangzik, nagyon fontos manapság ismét elmondani, a mai ige alapján is, hogy Isten kijelenti magát, Ő az, aki szeretetének jelei által magát megismerteti az Ő népével, a választottakkal. Azért fontos ezt tudni, mert ma sokan gondolják azt, hogy Isten mindenkinek azt jelenti, amit ő érez, gondol, amit ő akar az istenségről megfogalmazni. Vagy esetleg, akik nem csak a maguk képzeletének erejében fogalmazzák meg az istent, azok odáig mennek el, hogy az istenséget ki kell találni, meg kell fejteni, fel kell fedezni mondjuk meditációval, vagy különféle, ha lehet, minél furcsább gyakorlatokkal. Istenünk kijelenti magát, a természetben is, de még inkább a gondviselésben, és legérthetőbben Fiában, Krisztusban. Nem mi megyünk fel az égbe, vagy a ki tudja minek nevezett meditációs mélységbe, hanem Isten jött el az Ő népéhez, Egyiptomban is, a pusztában is, Kánaán földjén is, Ő jött el mindnyájunkhoz a mindennapi kenyérről való gondoskodásban, a mai élet feszültségeinek és gondjainak közepette is a békeesség hirdetésében és a Vele való közösség biztonságában. Ő kijelenti magát Fiában, abban a szeretetben, amit Fia áldozata által is kiárasztott ránk, hogy nekünk életünk legyen. Negyven éven keresztül gondoskodott Isten a vándorló nép kenyeréről, hogy megtudják, hogy Ő az Isten. Sajnos, néha megszokták, máskor megunták, vagy természetesnek tartották, s nem figyeltek az Úrra, nem adtak hálát mindig a gondviselésért. Uram, ma hálát adok, hogy mindenem, életem, kenyerem, lehetőségeim, szerettem a Te gondviselésed és szereteted ajándékai. Köszönöm, Uram, hogy szeretsz engem.

2010. júl.29. csütörtök – Márta

1.Királyok 19,18: De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden száját, amely nem csókolta meg azt.

Mi könnyen, és néha meggondolatlanul ítélkezünk. Milyen bűnösök voltak a zsidók, mindenki a korszellemet követte, hamar elfelejtették az élő Istent, és a Baál isteneket imádták. Nem voltak hűek,

gerincesek, hanem megalkuvók, alig hétezeren álltak meg hűségben. Ha a mai korról, a mai választottak életéről, hűségéről van szó, az első szavunk az, hogy ma másként van. Akkor egyértelmű és egyszerű volt, de azok az emberek hibáztak, ma viszont bonyolult, ma más, ma van magyarázat, ma nem is lehet másként. Aki ma teljesen hűséges marad Isten szavához, és az élő Istenhez, az maradi, fanatikus, szélsőséges, ma már más időket élünk. Sok magyarázkodásunk közepette észre sem vesszük néha, hogy elég 20-30 év ahhoz, hogy a saját életünkben is nagy értékrend-változások legyenek, nem csak a világ alakul, hanem mi magunk is teljes nyugalommal és lelkiismeret-furdalás nélkül vallunk és cselekszünk olyanokat, amit korábban határozottan elítéltünk. Jól van ez így? Isten prófétái és igéje által mindig figyelmeztette az övéit érkező veszedelmekre, és arra is, hogy maradjanak hűek Hozzá. És arról is olvasunk, hogy noha a nagy többség ritkán figyelt az Úr üzenetére, mindig voltak olyanok, akik meghallották azt és engedelmeskedtek neki, akik nem követték a többséget a nyájszellem törvényei szerint, hanem ragaszkodtak, áldozatok és szenvedés árán is Istenhez. Ezekről beszél itt az ige, ők azok, akikről azt mondja Isten, hogy a nagy pusztulás és ítélet idején is megmaradnak. A mi URunk Jézus Krisztus is többször beszélt azokról az időkről és azok nehézségekről, akik a utolsó időket jellemzik majd, de arra bátorította az övéit, hogy maradjanak meg mindvégig mellette, tartsanak ki Isten segítségével minden körülmények között, mert aki mindvégig hűséges marad, az idvezül. Mennyei Atyám, nekem is könnyebb elvegyülni a tömegben, bizony sokszor érzem a kísértést, hogy ne akarjak más lenni, hiszen nem is olyan nagy megalkuvás az, amit be kell vállalni, mások is így tesznek. Kérlek, ma adj éles látást, hogy akaratodat megértsem, ami nem akaratod szerinti, azt felfedezzem, és adj erőt, hogy hű maradjak mindenben Hozzád.

2010. júl.30. péntek – Judit

Zsoltár 139,5: Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.

Isten mindenütt ott van. Ez a tény elfogadhatatlan annak, akinek nincs Vele élő közössége, és ezért még nem ismeri az Úr jóságát, szeretetét. Az ilyen ember egyedül szeret lenni gyakran, és nem szeretné, ha mindent látna valaki az életében. És mivel Isten jelenlétét nem tudja elfogadni, ezért inkább tagadja Őt. Aki megismerte az Urat, az Ő szeretetét a megváltásban és a mindennapi gondviselésben, az viszont már Isten nélkül nem tudja elképzelni az életét. Még gondolatban sem lehet elképzelni, hogy milyen lenne, ha nincs velünk az Úr, Nélküle mivé lennénk, és mit tehetnénk. Ilyet végiggondolni nem tud az, aki ismeri azt a tényt, hogy Isten mindig mindenütt jelen van, akarata nélkül egy hajszál nem görbül a fejünkön, a rosszat is megengedi néha, de azt is javunkra fordítja. Mindent meghatároz életünkben, hogy velünk és mellettünk van Isten. Ez távolról sem ijesztő, hanem boldogító tény, hiszen Gazdánk, Gondviselőnk, Teremtőnk és Üdvözítőnk az, akiről szól a bizonyoságtétel, hogy mindig itt van. Kibeszélhetetlen biztonságot jelent nekünk az, hogy Isten itt van. Sőt, nem csupán távoli szemlélője életünknek, hanem Ő rajtunk tartja kezét. Ennek jelentését legegyszerűbben gyermekeink életéből értjük meg, mikor a szülő a kisgyerek fejére teszi kezét, az irányítást, vigyázást, áldást és segítséget jelent egyszerre. Ha fölöttünk van Isten keze, akkor nem „hullhat” ránk semmi, mert Ő kivédi, akkor ez a hatalmas kéz teljes oltalmat és áldást jelent nekünk. Azt kérdelem magamtól, vajon minden nap minden órájában örvendek-e annak, hogy velem van Isten. Tudatosítom-e az Ő hatalmas kezének biztonságát minden nehézségben, próba alatt, kísértések között, és nem-e szeretnék még mindig magamra maradni néha hosszabb-rövidebb időre? Istenem, segíts úgy élnem ma is, hogy a közelségedről meg ne feledkezzem, sőt, a zsoltárossal dicsérjelek Téged gondviselésedért és áldásaidért.

2010. júl.31. szombat – Oszkár

Dániel 2,21: Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt.

Isten munkálkodik. Nem csak régmúlt időkben gondolták egyesek, hanem ma is sokan feltételezik, hogy ez a világ csak nem jöhetett létre magától, biztosan van egy Isten, aki teremtette, de miután megalkotta az univerzumot, és életbe léptette annak törvényeit, az önmagától halad tovább, már nincs szükség Isten beavatkozására, irányítására, fenntartó munkájára. És a népek, meg az egyes ember is saját sorsának kovácsa, véletlenek sorozatával tarkítva határozza meg az ember és az emberek közössége az élet alakulását. Ez a gondolat viszont nincs benne a Bibliában, ami Isten szava. A Teremtő arról beszél a kijelentésben, hogy Ő minden pillanatban fenntartja a mindenséget, és soha nem hagyta magára sem a világot, sem az embert, mert a világ Őbenne áll fenn. És noha van emberi akarat, közösségek, csoportok, népek, nemzetek harcolnak, lázadnak, akarnak, döntenek, mindez nem jelenti azt, hogy Isten ebbe nem szól, avagy nem szólhat bele, Neki, az Alkotónak ne lenne terve és munkája a világgal és a világban. Nagyon is van, semmi nem történik akarata nélkül. Ha egy jelentéktelen hajszál elhullásáról is tud, akkor miként merjük azt feltételezni, hogy vezetők és királyok uralkodása vagy eltávolítása közömbös lenne számára. Arról beszél a prédikátor, hogy mindennek rendelt ideje van, és az időket Isten szabja meg. Az Úr az, aki elkészíti számunkra az alkalmakat, a jó cselekvésére. Olyan jó azt tudni, Istenem, hogy a Te akaratod lesz meg, és nem a gonosz szándék valósul meg, nem történhet meg mindaz, amit nélküled élő emberek szeretnének, és még a nagy ellenségünk sem tehet bármit, hanem mindig Tied a végső szó. A mai napon is hiszem, hogy Te készítesz alkalmat a jóra, és minden az én életemben is tudtoddal és felügyeleted mellett történik. Áldott legyen Neved mindezért.